

MEIE MATS.

Fr. R. Kreuzwaldi nim.
Eesti NSV Riiklik
Raamatukogu

R 2017

N° 34.

Kui on waga merepind,
julgest näitab iga rind.
Julge siiski ainult see,
kes lä'eb marus üle wee.

(A. Grenzstein.)

Küll tõde tõuseb wägewalt
kord wälja iga koore alt;
kuid kooreussid, koledad,
nad teda hirmsast' näriwad.

(A. Piirikiwi.)

Kõhula walla wõimumees.

Kurbmäng Kõhula walla rahwale.

Tegelased:

Wallakirjutaja Lätts, lõimunimega Purifickewitsch II.
(on sel ajal, kui Muna-Toomas Pelukarul suuwoodriks oli, Pudina walla meeste kofit wälja wõetud ja Kõhula walla meeste würstiks pandud).

Wallawanem Ubafaks (wallitseb Kõhula walda lätii armuit).
Linnamees. Kooliõpetaja. Mõisawalitseja.
Wahimees. Wallawanema abiline.

Tegewus sünnib Kõhula wallamaja kantseleis enne 15. septembrit 1908. Lätts istub laua ääres ja kirjutab, Ubasaks istub tema wastas, käed ristis, ja waatab pühalikult pealt.

Lätts (waatab aknast wälja): Üits kurat tuleb säält!

Ubafaks: Kes tuleb?

Lätts: Üits kuradi wabadufenõudja!

Ubafaks (waatab ka aknast wälja): See on ju üks linnamees. Tuleb wift pasfi tahtma.

Lätts: Tina niifugufele tarwis, muud midagi!

Linnamees (tõelise riides, astub uksest sisse):
Tere!

Ubafaks: Tere, jumalime!

Lätts (uriseb omale midagi habemesse).

Ubafaks: Khh, khh! Ei tea, mis head kuulub?

Lätts: Mis sa tahad?

Linnamees: Tulin pasfi tellima.

Lätts: Oota!

Linnamees (tahab kantseleis pingi peale istuda).

Lätts: Kafi wälja, oota säält!

Linnamees: Tohoo, kui toorelt!

Lätts: Mis?! Wastu rääkima?! Wahimees!

Linnamees (läheb uksest wälja).

Lätts (posiseb enesele habemesse): Puua om niifugufid, kuradid, tarwis!

Kooliõpetaja (tuleb uksest sisse): Tere!

Ubafaks: Tere, tere!

Lätts (pomisedes): Juba fii om jälle fiin!

Kooliõpetaja: Ma tulin jälle paluma, et ei tea, kas aulikul wallawalitfusel peaks raha olema.

Lätts: Raha ei ole!

Ubafaks: Jah, seda nüüd küll fiske ei tule. Jumal teab, kudas sellega edasi suab.

Kooliõpetaja (hirmunult): Aga mina ka ometi kudagi enam läbi ei saa! Mõtelge ise: kõigest sada nelikümmend rubla ma palka saan, ja sellest on sada wiisteistkümmend veel fees! Millega ma pean elama!

Lätts (wallawanemale): Anna talle wiis rubla! (Jse hakkab kwiitungi kirjutama.)

Ubafaks (teeb kapi ukse lahti, wõtab sealt raha ja loeb 5 rbl. waskraha kooliõp. ette kantselei wõre ääre peale).

Lätts (paneab kwiitungi kooliõp. ette, pakub sulge): Kirjuta alla!

Kooliõp.: Kõigest 5 rubla! Mis ma sellest saan! Kas rohkem pole wõimalik anda?

Lätts: Ah sa ei tahagi raha? Noh, pole tarwis! (Wallawanemale): Korista raha ära! (Tõmbab kwiitungi puruks ja wiskab tükid maha)

Kooliõp.: Aga talitaja . . .

Lätts: Suu pia!

Kooliõp.: Ega ma teiega kõnele, ma kõnelen talitajaga . . .

Lätts (kärkides): Wõi fuud pruukima! Sa pia lõuad ja kafi uksest wälja!

Kooliõp.: Teie finatate mind, aga minu teada pole me veel finalõpruust teinud . . .

Lätts (karjudes): Kuradi lurjus, liga, tõbras . . .!

Kooliõp.: Olge head, rääkige ikka talem!

Lätts (wihaselt wallawanemale): Wii ta puuri!

Ubafaks (aralt): Khh, khh! Ei tea . . .

Lätts (kannatamatalt): Wahimees, wahimees!

Kooliõpetaja (katsub, et uksest wälja saab).

Lätts (istub maha ja hakkab rahulikult edasi kirjutama).

Mõisawalitseja (tuleb uksest sisse):
Tere, wallawalitfus!

Lätts (kargawad mõlemad aupaklikult

Ubafaks (püsti): Tere, walitseja herra!

Mõisawal. (tuleb wõre taha annab Lättsile ja Ubasaksale kätt, Lätts annab temale tooli istumiseks).

Mõisawal.: Mulle tuleb ikka mõisa „powestkafid“ inimestele kätte andmiseks. Miljal mul neid aega on kätte anda, wõi on mõisa inimestel nende pärast aega jooksta. Laske parem oma abitalitaja need kätte anda.

Lätts: Toda wõib küll!

Ubafaks: Jah, eks seda wõi küll kua!

Mõisawal.: Ma olen ise wahest abitalitajale ütelnud, et ta ka mõisamaa peal kõik käfud ära annaks, aga tema ei taha kuulata, ütleb, et see tema ahi ei olewat.

Lätts: Küll meie juba temale käfu anname, nii et ta enam wastu ei tohi hakata, (Waljuste.) Wahimees, wahimees!

Wahimees (pistab pea ukse wahelt sisse):
Mis kirjutaja herrad foowiwad?

Läts: Kas Tohu abitalitaja fiin om?

Wahim.: On küll!

Läts: Laf tuleb fiske!

Wahim. (hüüb teise tupp): Kuule, find kutlutakfe!

Abitalitaja (tuleb sisse: Tere hommi-kuft!

Läts: Kuule, walitleja herra kaebab fiin, et sa „powestkafid“ ei taha kätte anda.

Abital.: Miks ma ei anna, aga mõifamaa peal pole minu rida.

Läts: Mis?

Abitalit.: Seadus feda ei kanna!

Läts: Mis fäädus! Sulle kästakfe ja fa piad täitma.

Abitalit.: Ega ma mõifast palka ei faa, et mõifat pean orjama . . .

Läts: Ah fa hakkad wastu! Sinu pääle faab komisjarile kaebtus fiske antud. Sa oled mäsfaja. Küll fa faad istuda! Sina piad kõik käfud täitma, mis fulle antakfe.

Abitalit.: Ka mõifamaa peal?

Läts: Igal pool, kus tarwis on . . . Täna faadame kaibtufekirja ära. Warsti kutlutakfe find linna.

Abitalit. (pahaselt uksest wälja minnes):
Ja peasta meid ära seft kurjast!

(Wahetekkk.)

K. O. Hlapäts.

(„Meie Matsi tähendus: Rui tarwis on, fies tuleb järke weel.)

Nende „pugust“ peate neid tundma.

„Pugu“ olgu ka feltfi tundemärk, ütletiwad „Wõitleja“ faali ehitusmeiftrid ja tegiwad oma kooripealle „pugu“ kekkkohast fisepoole kumeraks, kuna „Eesti felts“ oma koori „pugu“ jälle kekkkohast wäljapoole kumeraks oli teinud. „Pugust“ eesmärki wõttes tulebki see asjalugu wälja, et „Eesti feltfi“ liikmed wa' kärke alla wõtta ja pörsfapraadi peale hammustada armastawad, mis neil „pugu“ ettepoole ajab, kuna „Wõitleja“ liikmed „purtswasserit“ ja kalja fise uhawad, mis neil keskpäiga nõndafama losfi ajab, kui nende koori „pugugi“.

Kodanlased — kangelased.

Unest ärkawad Tallinna paremlaste wäed
Ja töttawad kiideldes tööle.

Rahakotid nad kahmawad, panewad käed
Adra külge, koodid topiwad wõõle;

Ja reasie kodanlased koguwad end:

Kapp Hankole sõber, Rammo Jürise wend.

Wa Tohlakas enese osatähti loeb,

Ja Kreegipuu enese kulda

Wiib wendile palju; Pert eemale poeb,

Saab lehte eest raha kui mulda.

Must-punafel Luigal naerujoon fuus:

Ta enam kui sada pulka saab kuus.

Westel osatähti ostab. Raha Mauritski toob,

Kraut, Linzbach ka astuwad kilda,

„Tina“ kenderki annab . . . Ere nüüd loob

Eesti wendade wahele lilda.

Mäns liitab habet ja ärijuhiks lä'eb,

Nii wendade ühenduseft kasu ta näeb.

Herrad Karlson ja Akel teiste erelaste ees

Isakwad lehwida wõitluse lippu,

Ja hulluarit Luiga, fuur Tõnissoni mees,

Astub ühisuse juhatusse tippu.

Eesti laklad ja papid kõik üheskoos

Lähtwad tööle „walikawaimustuse“ hoos.

Nad loobiwad kulda — ja „Päewaleht“, „Heg“,

„Eesti Kodu“ ja „Koiti“ on nende.

Uue kuue saab selga nüüd Pärniku poeg,

Tahab tõusta üle „wähemate“ wende.

Kõik kodanlased üheskoos pidufewad nüüd

Ja unustatud kõik wanad patud ja lüüd.

Wa „papagi“ Tartus waimustatud saab,

Et Tallinnas feda wõib näha,

Ja hõifates kiituse joru ta a'ab;

Suur õnn tal wiit hakanud päha . . .

„Mats“ wangutab pead . . . Seit tulewik ees,

Kus wististe kahetseb mõnigi mees!

Mart Mõru.

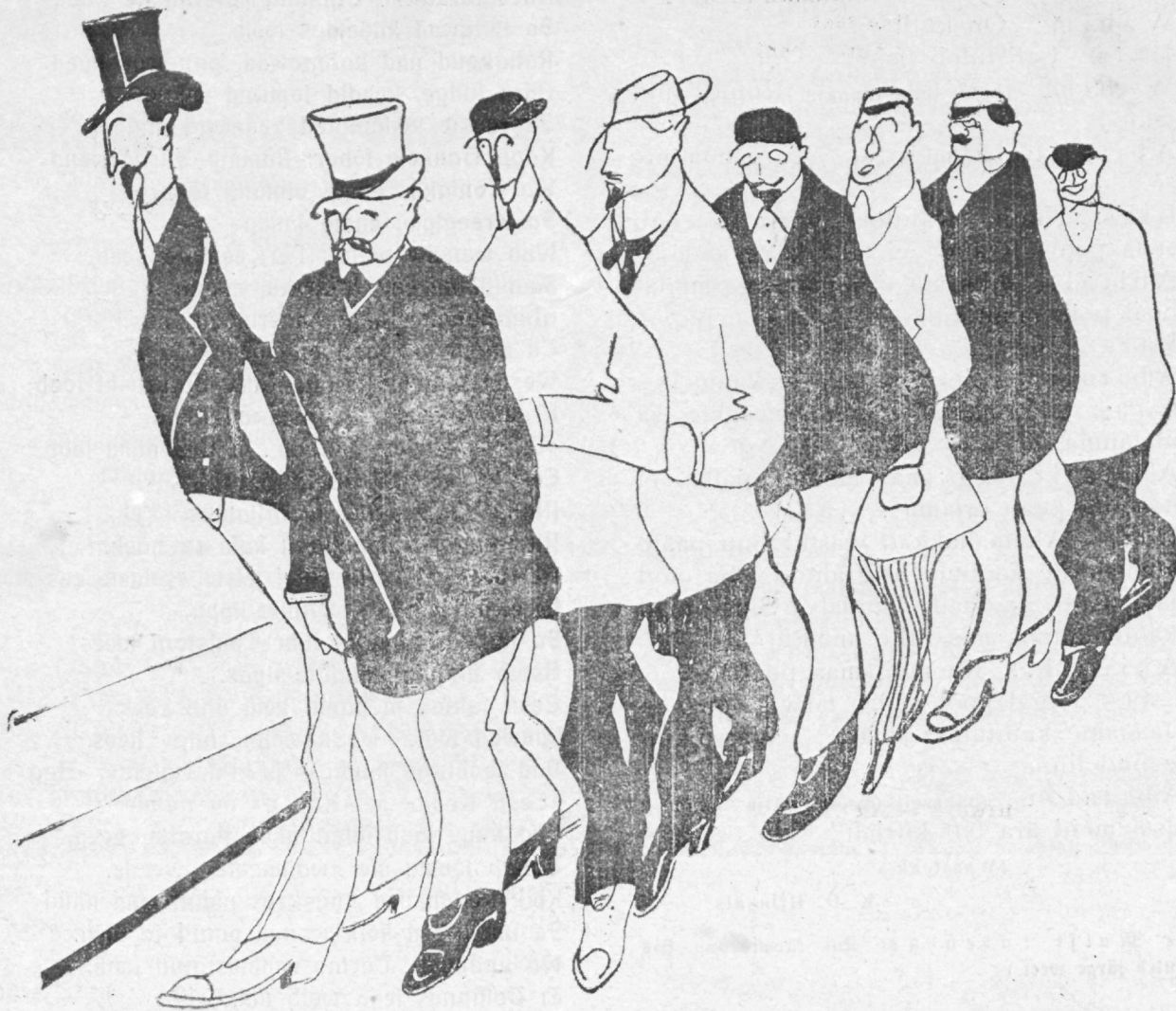

Häbemata üürnikud.

Narwa-Juhkentalis on üürnikud nii häbemataks läinud, et nad igakuust üürikõrgendust ära ei tihka oodata, waid raha juba enne kuu täislaamist aegfaste peremehele kätte topiwad. Majaperemehed ei laa muidu häbemata üürnikkudest lahti, kui soewad üürniku kere tubliste täis. Seda teewad nad ise, seft et nendel kui „waestel“ inimestel jõudu ei ole dwornikut palgata.

Eesti kultuuraelu keelkoht I.

Emajõe Aihena selles wärwis, nagu eduerakonna healekandja teda näeb.

Lambaniitmine.

Kõige uuem kurbumäng kahes waatuses.

(Narwa elust.)

1. etendus.

Narwlasted (enne Dr. Hermann'i „Uku ja Wanemuise“ Narwa tulekut): Palume, palume, meie tahame kõik omalt poolt teha, et meie publikum „Ukut“ näha saaks! Igaüks peab käe „isamaa“ adra külge panema, see on iga tõlise „eestlase“ püha kohus! Tulge, tulge! Olge, olge!

2. etendus.

Pärast „Uku ja Wanemuise“ ettekandmist.

Kreenholmi Wolde mängukoor: Siin on arwe 116 $\frac{1}{2}$ rubla, palume ära maksta!

Dr. Hermann (lögab kõrwatagult: Aga kulla isandad, see on ju kallim ifegi kui Tallinnas, kus kõigest 105 rbl. wõeti; ka oliwad leal kooris kunstnikud, kuna siin... hm! hm!)

„Eesti seltsi“ eestfeifus: Siin, austatud doktori herra, on teile au saaliüüri arwet ette panna, kõigest 90 rublakest!

Dr. Hermann (kohkunult): Ühekümmend! Kas ma õieti olen kuulnud, austatud eestfeifuse herrad? Ehk naljatate, mu herrad, wana inimesega!

Eestfeifus: Lubage, doktori herra, see pole palju, mis on see tühi ühekümmend rubla selle suure saali kohta! Naeruwäärt odaw hind, doktori herra!

Dr. Hermann (ohkab, liis aga otsib pungaft nõutud summa wälja).

Wõerastemajapidaja: Siin, armulised herrad on teil õomaja eest arwe ära maksta!

Dr. Hermann (ulatab 10-rublalise paberi wõerastemajapidajale).

Wõerastemajap. (imestades): Lubage tähendada, doktori herra, arwest puudub weel 50 rubla.

Dr. Hermann: Kudas?!

Wõerastemp.: No jah, õomaja maksaab ju 60 rubla.

Dr. Hermann (kes häda käes rabanduse pidi saama): Kuuskümmend rubla! Taewas hafasta! see on ju nülgimine ja... ja... ja... (Nõrkeb toolile.)

(Wahetekk langeb.)

Narwlasted plaksutawad käfa.

Kirjutanud Dr. Lõwiosa.

Parallelid.

Wast alles hiljuti weel tegid Saksa lehed kisa,
Et „wabariigi mõte“ kaduma on wisa,
Sest ega muidu oleks teal
Postkaardil sõna „Eesti“ peal.

Eks näe lolli!
Kuis ta kolli
Ise oma ette maalib,
Tühje kõmusõnu loobib!

Nüüd aga juhtus imeline lugu,
Et meie ustaw kodanikusugu,
Postkaardid omal' walmistas,
Germani waimu ülistas.

Ja mis ime!
Saksa nime
Realkoolgi omandas,
Mis Peeter Suure pärandus.

Näe, kus äraandja rahwas,
Kes on ala ise wahwas,
Teiste peale kaebtust tõstma:
Nüüd peab enese eest kostma!

Pole nalja!
Wale wälja:
„Ei neid kaarta olegi,
Me' neid trükkin'd polegi!“

Mart Mõru.

Eesti kultuuraelu keikkoht II.

Näitus tegelikust elust.
Kolera-«bunt» tänawu sügisel Pikal
uulitsal.

Rahwameelsus...

Majaperemeeste seltsis
Isand Luiga sõna wõttis,
Kuusik'ule targu kostis,
Selgeks tegi, ette näitas:

Üürilise lapsed olla
Peremehel hingewaewaks;
Kolepalju kulu tulla,
Kui on lapsed kortrinurgas.

Sellepärast ülekohus
Pollagi see sugugi,
Kui nad külmas hingerahus,
Mõistlikult ja wagusi

Saat'wad wanemad ja lapsed
Kõige kolikraamiga
Külma kätte uulitsale,
Kas wõi kohtu abiga.

Isand Luiga! Kas sa tulid
Ilma suure mehena?
Juba toimetaja olid
Wäikse „wiripillina“?

Isand Luiga! Tulewikust
Armastad sa rääkida,
Aga tulewikupõlwe
Uulitsale tõukad sa!

Mart Mõru.

Uus ühisus.

Ühistegewus nüüd uhkelt pead tõstab,
 Uus ühisus see hulga lehti ostab
 Ja «ülemaalse» uinufega
 Ta hakkab Ere koda ehtima.
 «Aeg», «Päewaleht» ja «Koit» ning «Eesti Kodu»
 Ta omaks saawad — waat', kus alles lugu!
 Nüüd Ere lehti loe, oh armas rahwas,
 Ja ole raha kokku tooma wahwas.

— — — — —
 Koguge küll Ere mehed
 Omandage endal' lehed.
 Te' kõiki koguda ei luuda
 Ja terwet kirjandust ei muuda.

Mart Möru.

Kudas mind oma wissad pekiawad.

Minu naine, kes laialt tundud kuusupunn on,
 tahtis enesele uut kübarat saada. Ta nimetas wana
 kaabu, mille eest omal ajal kuus rubla sai makse-
 tud, waresepesaks, millega temajugusel enam käia
 ei sündiwat, ja nõudis uue ostmiseks raha. Ma ütlesin
 otustawalt:

„Pole tarwis, wana käib weel küll.“

„Sina wõid sellega käia,“ ütles tema ja nu-
 rus edasi.

Nuttu hakkasin ärapeastwat mõtet wälja hau-
 duma, nagu „Tulu“ kasjahoijaja, kui kasjast raha
 puudu leiti. Wiimaks tegin ka niijuguse näo, nagu
 see kasjahoijajagi tegi, ja ütlesin ka tema ilmsüütusega:

„Mul ei ole raha.“

„Siis laena,“ soowitas tema nii ükskõikse hoo-
 limatuslega, nagu Kõeru alevi tuletõrjused wallas
 ette tulewa tulekahju peale waatawad.

„Sa tead ju, et mulle keegi ei laena.“

„See pole minu asi. Wõta raha kust tahad.“
 Ma kästisin teda juud pidada.

Teie oleksite kuulma pidanud, mis siis tuli.
 Esmese joonega hakkas ta mulle enese häid omadusi
 nii suure juuga kiitma, nagu walmisriiete-kaupmees
 saja aasta wanusest riidest õmmeldud püksa asjatund-
 mata õhtjale kiidab, haugutas, et mina olewat tema
 wastu niijama külm ja hooletu, nagu linnawolinik
 Trafmann oma kohuste wastu, mina kõlbawat nai-
 semeheks niijama wähe, nagu Teras riigivolikogu
 jaadikuts, jne. jne.

„Kas ja muretsjed mulle kübaraostmiseks raha
 wõi mitte?“ küsis ta nii wäljakutsuwal, ahwarda-
 wal toonil, nagu wabrikutesuute tödliste käest liiku
 küsitakse.

„Eil“ Ja seeford jäi wiimane sõna minule.

Tema ei wastanud enam midagi, waid hat-
 kas tuba mööda edasi tagasi marsšima, wirutas oma
 kallile kasjale — kes aga mulle niijama wästrumeelt
 on, nagu Pöözelmann Tõnissonile — jalaga külje
 pihta ja pani enese riidesse, jahistas natulene aega
 riiterekapi kallal ja läks sõna lausumata toasti wälja.
 Mul oli selle üle nii hea meel, nagu Pärtil, kui ta
 kuulis, et „Päewaleht“ ära rahetatse osta; istusin
 laua ette ja hakkasin järele arwama, kui palju minu
 käsitõrjasid dieti „Meie Matsi“ toimetuse paberitor-
 mis juba peaks olema ja kui palju sinna rändamis-
 jeks korda ootawad.

Waewalt läks umbes poolteist wiiva mööda —
 nagu Dr. Hermann ütleb — kui naine tagasi tuli.

Haa! rõemustasin mina mõtts, ilma et tema
 poole oleksin waadanudki. Ei jaanud wiist kustilt
 laenata. See on tubli!“ Wiimaks nägin ma teda,
 ja tema õnnelik nägu ja suur Riimaa külimitu jar-
 nane papiist kartong, mida ta näpu orjas kandis,
 paniwad mind kahtlema, tekitasiwad mu jüdamesse
 nagu näriwa rahutuse.

Naine wiskas oma kartongi minu ette laua
 peale, ajas tindipoti ümber ja naeris lõbusaste.

„Mis niijugune naer tähendama peab?“ küsisin
 mina.

„Tähendab, et uus kübar on seal selle kar-
 tongi sees.“

„Millega sa selle ostsid?“

„Kahaga,“ kostis tema ükskõikse ja ajas nina
 uhkelt püsti, nagu Pinna, kui ta „Päewalehes“ jela-
 tanud oli, et näitlejale eelharidust tarwis ei ole.

„Mga kust ja raha said? Warastasid? Laena-
 sid? Mga mina sinu wõlgade eest ei wastuta! Kes
 kuuled, ei wastuta! Homme päew kuulutan ma kõi-
 gis Baltimaa ajalehtedes ja lasen linna kuulutuse-
 tahwite peale kolme ruutjala juurused kuulutus-
 üles kleepida — makstu mis maksab — et mina oma
 naise wõlgade eest mitte ei wastuta!“ karjusin ma
 ägedalt.

„See oleks tühi töd,“ ütles ta hooletult ja wis-
 kas tuttawa Saarmanni pileti laua peale.

„Mis ta purast nüüd ometi panti wiis?“

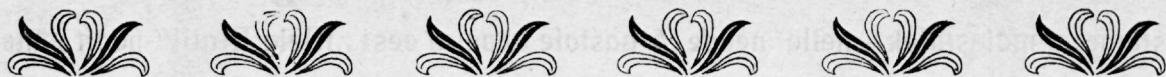
Nerwilisult harutasin ma kokkumurtud pileti
 lahti. Pileti peale oliwad hooletu kantsileikätirjaga
 järgmised sõnad kirjutatud: I каракульная шапка,
 мужское пальто и фракъ — 12 рублети.

Wot tebe rask! Minu müts, palitu ja prakk
 selle waresepesja eest!

„Oh! oh! oh!“ õhtasin ma, nagu Saksja lehed,
 kui neid enne sõjaseaduse lõppu oma witsjad peksuma
 hakkasiwad. „Oh! oh! Mind pekstawad ka oma wit-
 jad! Oh! oh! Kes kästis naist wõtta!“

Wibupäis.

Lahkumise-adress

Pärdiku Andresele.

Armas Andres!

Ometi ükskord oled Sa oma tegewuse aja-kirjanduse põllul lõpetanud ja „endiste inimeste“ kilda astunud, kus Sind niisugused „wägewad“ wennad, nagu Walgekõrwi Jakob ja Punane Jüri, ees ootawad. Ammugi oodati seda pikisilmil, et Sa kord ometigi sealt tegewusepõllult lahkusid, kus just kõige vähem Sinu paik oli, aga suure wisadusega suutsid Sa rahwa igatsustele seniajani wastu panna, kuni wiimati wekslite wirn Sind wiimast äri sundis tegema ja oma pahnalehtesid ära müüma. Nüüd, lahkumise silmapilgul, arwan mina oma pühaks kohuseks Sinule omalt poolt mõned soojad sõnad pühendada.

Pikk Sinu tegewuseaeg ei olnud, aga selle aja jooksul oled Sa enmast igakülgselt küllalt wõinud wälja näidata ja enesele laialise kuulsuse wõitnud. Oma lehtede lugejatele oled Sa igasugust pahna wälja jaganud, mis Sul aga wõimalikult odawam tuli. Kui ajakirjanikul pole Sul aususe kübetki olnud, aga häbematus on Sul otsata palju olnud. Sõimata mõistsid Sa ropemine kui keegi huligan. „Ausus“. „wiisakus“, „korrallikkus“, „õigus“, „otsekoheus“, „sihikindlus“, „tõearmastus“ — kõik need sõnad puudusid Sinu tegewuse programmist. Oma kaastõelisi eksploateerisid Sa kõige häbematomal kombel, käisid nendega toorelt ümber ja määrisid ka neid oma mustusega. Nendele, kes Sulle wäljastpoolt kaastööd tegiwad, ei õiendanud Sa millalgi arweid ära, ja kui need Su käest isiklikult tuliwad raha nõudma, siis wiskasid Sa nad uksest wälja. Oma äriliste wõistlejate wastu oliwad Sul kõik abinõud, ka kõige alatamad, head küllalt.

Wiimasel ajal hakkasiwad aga Su asjad tagurpidi minema ja kõik Su „krutskid“ ei jõudnud seisukorda parandada: lehtede lugejate arv kahanes järjeste ja pankrott pilgutab Sulle juba silmi. Just parajal ajal ilmu siwad Sulle peastjad ja Sa wõisid enmast äriliselt peasta. Aga kahelda on küll, kas Sa enmast ka „Seewaldi“ eest kaitsta suudad. Mul on see kindel arwamine, et Seal Sinu jaoks ammugi tuba walmis on.

Terwe arusaaja seltskond terwitab Sinu lahkumist rõemuga. Ainukene, kes aga selle üle palawaid kurwast sepi saraid walab, olen mina, Sinu truu sõber Mats. Mina olen nimelt Sinule suur tänuwõlglane. Kui palju ei ole Sinu minule materjali andnud, kui palju ei ole ma Sinu isiku ja tegewuse üle oma lugejatele lõbusat nalja wõinud teha! Kõigest sellest lõbust jään nüüd mina ja minu lugejad ilma, sest et Sind, kui „endist“ inimest, enam edaspidi puudutada ei maksa. Sügawas tänutundmuses surun lahkumise silmapilgul Sinu kätt ja soowin Sulle rahulist hingamist ning warstist „Seewaldisse“ jõudmist.

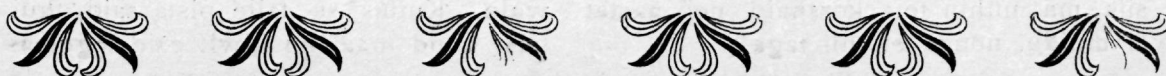
Hinga rahus, armas sõber! Sinu awaliku tegewuse peale on nüüd rist tõmmatud. Nüüd oled Sa weel ainult liht ärimees, kes niisamuti, nagu palju teisi sinusarnaseid, päewad läbi, wekslitekimp kaenla all, pankade wahet jookseb.

Weel kord Sulle kätt surudes ja oma leinapisaraid pühkides

Sinu truu sõber

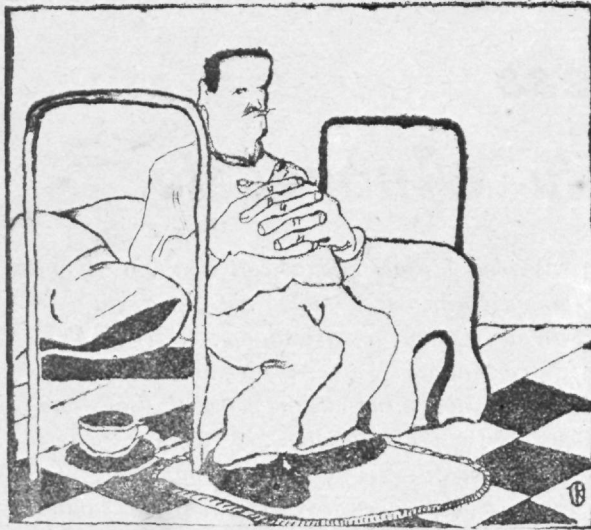
„Meie Mats.“

Tallimas, 7. now. 1908.

Pildid Kilulinna linnainfide tegewusest.

Unustamata mälestuseks neile nende 4-aastase waewa eest „Meie Matsi“ poolt pühendatud.

Tulewase linnanõuniku Põnsoni hommikupalwe.

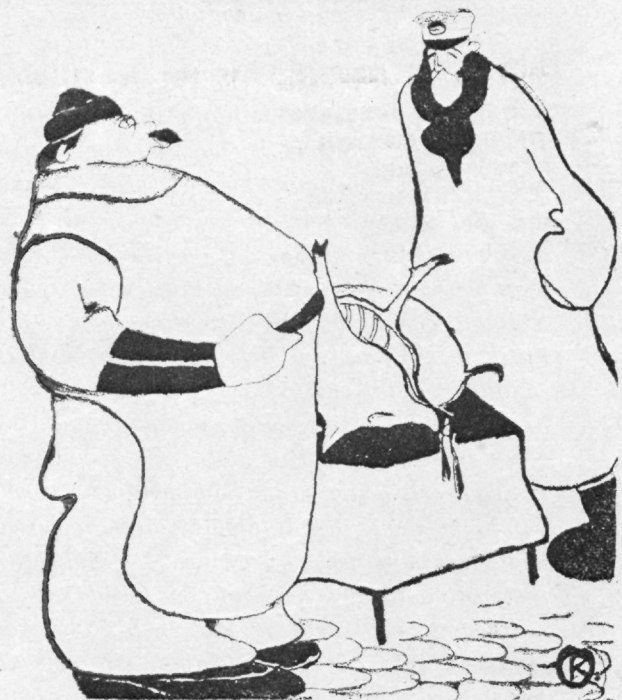
„Kudas oled sa rammteid aidanud! Kudas oled sa abi saatnud, kel tugewust ei olnud! Kudas oled sa nõu andnud minule, kel tarkust ei ole! Noore rohumaa peale asutad sa mind, kõik rammusad ja raswased ametid oled sa minu kätte andnud. Sa saadad mind rahuhallikate juurde ja wõiad minu pealage Eesti panga direktori õlisarwega. Sa walmistasad minu ja mu suguselsti ette maksuwalitsuses ühe laua mu waenlaste nähes. Sa mõtlesid ju enne sündimist minu peale; ja lase mind weel linnanõunikuks ja kõike mu suguselsti linnawolinikkudeks saada, siis oleks mu kari- kas hästi täis ja meie jääksime raekotta weel kauaks ajaks.“

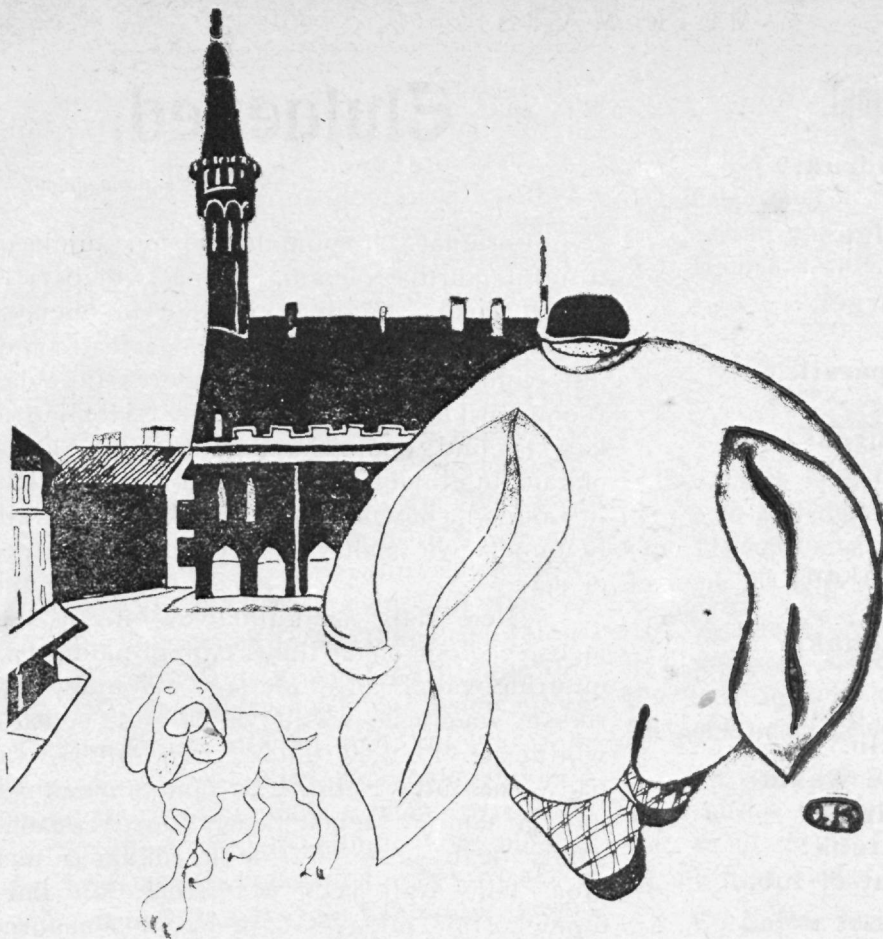
Linnaisa Koklon: „Seda ma ütlen teile, mehed! Kui teie seekord healed sakstele an- mate, siis ma nühin teie korsmaid neli aastat kas wõi muidu, nõnda et tuli taga!“

Linnaisa Ömbleja kaaswennale **Ihu- mannile:** „Kuule, Ihumann, mis sa sellest arwest ise kirjutasid, eks sa lasknud mõnda katusetõrwajat alla kirjutada, siis poleks keegi teada saanud, et meie ise nende tööde „treitsi- kud“ olime.“

Turukubja abiline: „Kuhu sa sunnik ronid! Sul pole ju siin kohal õigus kaubelda.“
Lihunik: „Kudas ei ole? Üleeila alles pistsin ühe ümarguse turukubjale pihku.“
Turukubja abiline: „See on su kuramuse wale. Kudas sa talle pista said, kui ta juba teist kuud maal on kiwiteesid tegemas.“

Linnaisa Wolwer:

„Saab ometi kord jälle tubliste wälja puhata. Wõtsin õige rohkem patju kaasa, wa' semljakkide Weeri ja Uperpalli jaoks ka. Nemas ju nõndasamuti linna teenides ära wäsinud.“

Eduerakonna põrguwalu laul

ehk

Tõnissoni hale jumalagajätmine oma Dr. Luigaga.

Oh tulge, erelased,
Oh tulge, kodanlased,
Ja pange tähele,
Kui wäga pilgatakse
Ja ära naeretakse
Neid, kes on Ere põrgu¹⁾ läin'd.
Oh armas Luiga herra,
Ka sina lähed ära
Nüüd Lindanifasse.
Oh waata hästi feda,
Kui suureks sinu häda
Seal põrgu sees saab minema.

Siin ülistasid looti

Ja erelaste nooti
Sa tundsid tubliste.
Kui aga wõtad sinna,
Oh armas Luiga, minna —
Saad ära naerdud igawest

Siin Ere au find katab,

Seal munda, pori matab.
Muud ehet polegi.
Kui punased find sööwad,
Su' ümber tantsu lööwad,
Sa jääd seal üsna alasti!

Kes saab find austama?

Kes saab find ülistama?
Seal hirmsa walu sees.
Seal punased find naer'wad
Ja ära teotawad,
Oh waene, waene Ere mees!

1) Ere põrgu — Tarkus

Siin wõitsid Gret kiita

Ja an-aega wiita
Me' kodanlastega.
Seal pole muud sul loota,
Teist felti ära oota,
Kui käremeelseid punaseid.

Need, feda meelitada

Ja Ere kotti a'ada
Ma püüdsin korra seal,
Need find nüüd ära need'wad
Ja hirmsast ära wand'wad,
Teotawad Gret lõpnata.

Siin kodanlased laul'wad

Su kõrwad feda kuulwad
Ja tähel' panewad.
Seal mund healt pole loota,
Kui „maha, maha koota!“
Ja mässumeeste kärinat.

Kõik sinu luu ja liha

Seal — punane ja wiha
Ja haiseb kurjaste.
See mässumeeste kari
Sind lammatab seal ära,
Jääd Ere konnal kadunuks.

Sind punased seal kist'wad

Ja paigast teise wist'wad;
Sind pilge kõrwetab.
Su sooni, luid ja liha
Kõik mässumeeste wiha
Seal ühest ära wenitab.

Mind loodid kinni katke

Ja Ere tiivad matke! —
Su heal seal rõgiseb.
Oh õnnis on, kes teab
Ja Gret kalliks peab,
Si lahku toma warju alt.

Surkapoisi armulaul.

Minu Mann on talutüdruk,
taluteeniija,
Mina, waene, ilmahulgus –
ümberkolaja.
Minu Mannike on kõrgel,
kõrgel ülewal,
Minu Manni magab parsil,
parsil palawal
Mina, waene, kuurinurgas
külmas lõdisen,
Ise armupalawikus
aina wärisen.
Kallis Manni! Mina ihkan
sinna ülesse!
Kallis Manni! Mina tõttaks
sinu sülesse!
Kallis Mann! Su teki alla
ennast poetaksin.
Kallis Mann! Su külje wastu
ennast toetaksin.
Mannike, kui soe su tuba!
Tuleks sinna! . . . Taat ei luba.

Mart Mõru.

Ütles.

„Nüüd meil püsti häda käes,“ ütlesivad Eestimaa talurahwasaadikud, kui riigiwolikogus agrarküsimus harutuse alla otsustati wõtta.

„Ehk annawad naljalehed nüüd ometi hingerahu,“ ütles Pert, kui „Päewalehe“ ära kauples.

„Mu üleastumiste ike saab kinni seotud!“ ütles Kilulinna pandimajapidaja, kui kuulis, et linn ise pandimaja awab.

„Meie oleme naeruks saanud kõigele rahwale,“ ütlesiwad Tartu maksuwalitsuse mehed, kui rewideerimine tuli.

„Waata mu willetsuse peale, sest waenlane suurustab,“ ütles „Kaja“ Franzdorf, kui „Meie Elu“ uueste ilmuma hakkas.

Elulaened.

Sic transit gloria mundi.

Fortuna, õnnejumalanna, on tujukas ja truudufemurdja olewus. Täna wõtab ta find hellalt kaisfu, fuudleb kirglifelt fu õhetawaid huulefid, walab fu tunderikastesfe soontesfe uut elutuld, lafeb find õnnemeres supelda ja rõemukarika põhjani tühjendada. Homme tõukab ta find enefest aga külmalt ära, külwab okkaid fu eluteele, purustab fu lootused, lõhub fu ootused, häwitab fu lõburikka elu ja kifub fu õnnetawa maha, nii et kiwi kiwi peale ei jää . . .

„Meie Mats“ on külmawereline ja kaine mees, pealegi on ta ilmas paljugi näinud: küll müüride wahel ja trellide taga wiibinud, arwurikaste waenlaste wastu wõidelnud, petiste ja wõitlejate kimbüs olnud, puuduft ja walupäewi näinud. Sellepäraft õnnejumalanna tujud ja tembud tema peale fuurt ei mõjugi. „Mats“ teab ja tunneb tema tükka ja tempa juba, sellepäraft jääb ta nii õnnetufe kui ka õnne korral, mida wallatu Fortuna naabritele faadab, ikka wagufaks pealtwäatajaks. Kui aga tujuka jumalanna tembud juba niuwõrt üle piiri lähewad, nagu see fiin Lindanifas hiljuti juhtus, siis ei fuuda ka „Matski“ enam külmawerelifeks jääda, waid wangutab tahtmatalt imestades pead.

Nagu teada, elab Tallinnas kuulus Pikawitfa herra. Mis temal mehel wiga elada oli? Puudus tal raha wõi leiba ehk oli tal muud midagi waja? Sugugi mitte! Raha tal oli ja on praegugi nagu raha, naine ja lapsed „ehtifiwad ta lauda nagu õliokfad ilufad“, nagu waga laulja ütleb.

Tõfi küll, wastafeid oli tal ja on weelgi. Aga ega Pikawitfa ifand neid karta tarwitlenud. Ühed neift pidiwad sadade rublade kaupmaksma, wõi määratud ajaks trellide taha pugema, teised maalt wälja kolima jne. Ja Pikawitfa ifand rõemustas, õerus käla, jõi shampanjerit ja hüüdis õnnejoowastufes: „Du haft doch Weib und Wein! Mein Herz, was willst du noch mehr!“ Ja tuttawaid wariferifõnu korrates kumardas Pikkwiits tänulikult ülemufe ees. Ta raswane nagu wirwendas õnneft, lõbutundmus peegeldas ta filmis, kui ta wastafeid rufukspekstult nägi ehk nendelt ladadest rubladest kuulis, mis nad maksma pidiwad . . . Suur oled fa, Fortuna, ja fuured on sinu heateod! . . .

Aga maailmas ei ole ükski afi jäädaw, weel wähem Fortuna tuju. Elulaened weere-

wad, kaljud tulewad neile ette; laewuke sattub künka otta, põhi murdub ja torm häwitab kõik, mis talle ette juhtub. Ja nõnda oli lugu ka Pikawitša ifandaga. Fortuna pööras talle selja, oda teraw ots käänati tema poole, teda kästi tuhandeid maksta ehk trellide taha minna. Pikkwits lõi ehmatades käfa kokku, pidas aga rublatükka kalliks ja läks ohtes „kuiwama“. Wiibis seal paar nädalat, siis tuli teine käik: nõuti uusi tuhandeid või kästi weel teist nii palju aega pogriss istuda, kui enne määratud. Pikkwits sülitas tõrwa, pigistas käed rufikasle ja — waikis. Aga siis! Siis waft algaliwad Hiibi päewad! Õlipuult murdufiwad oklad, pudenefiwad lehed! Noor wõsu jäi fellese tõwesle haigeiks, mis ifegi neid hulgufeid ja uulitsapoisfa ei tabanud, kes turul petroleumiga ülewalatud õunu lõiwad! Misfugune õnnetus aulfa perekonna kohta! Ja õrnem pool puges kalmukünka alla sel ajal, kui tugewam pogriss istus. Pealegi weel häbemata sõidutaja hooletule tõttu! Oh häda, häda, wiletust! Küll tuli hiljem andeksandmise lõnum, aga mis see kõik aitas! Teda oli süüdlaseks arwatud, tema truuduse juures oli kaheldud, temale oli weel suurem nuhtlus kohaseks arwatud, kui mõnele neetud punasele! O jerum, jerum! Häbemata õnnejumalanna! Ja need perekondlised õnnetused! Miks pidiwad need juft temale juhtuma? Miks mitte mõnele lihtsale, harimata kangekaelsele talu- või töomehele.

Häbemata on õnnejumalanna!
Needmisewäart on elulaened!

Mart Mõru.

Purischkewitsch.

**Ka kolmandamas duumaski
Toob Purischkewitsch kasu:
Eks lehemüüjad uulitsail
Saa nalja eest head tasu!**

Intelligent või mitteintelligent.

Narwa felfid arutawad oma kõneõhtutel nüüd tarku asju. „Wõitlejas“ arutaliwad keegi puufsepp ja majäomanik seda küsimust, kas Leo Tolstoi on intelligent või ei ole. Tuldi otufefe, et Tolstoi ikka wift intelligent ka olla.

-plus.

Nagu.

Tühja täis, nagu praegused ajalehed.
Kasulit, nagu õpetajaamet.
Muutus auruks, nagu trükitwabadus.

-pea.

Sonija laps.

Kes nutab keikõõfel, mil hulub torm, tuul?
Noor ema ja haiglaste lapsükie huul!
Laps liigutab ennast kui haawatud lind
Ja sonib siis lõnu . . . tal kuumamas rind.

„Oh emake, kuule, seal püsifidest pauk!
Näe, närfiivad noored, näe, raugel ka rauk! . . .“
Mu kulla, fa kuumad. Seal kõmab ju kõu' . . .
Oh peida nüüd peake ja kuule mu nõu.

„Oh ema, kas kuuled, kuis kõksufwad seal
Need ahelad wihaied wäljade peal! . . .“
Jää rahu, mu tuike, meil lõgifeb luuk,
Ei ole need ahelad, pole ka puuk.

„Ei, emake, kuule, seal kaehline koor,
Seal nutawad nälfafed, wana ja noor . . .“
Jää rahule, lapsuke, see pole ju muud
Kui mäslawa maru käes paendufwad puud.

„Kas kõrwu ei kosta lull' kannuste käik?
Kas silma ei lange lull' mõekade läik?“
Oh wäetike, waiki, see wihaiem wäik,
Seit wäljas ju jändab see joga nii helk.

„Näe, emake, eemal on koledam kaak,
Seal ripub, seal tolgendab . . . tolgendab fa a k.“
Oh kusju, mu kullake, pole see kaak,
Waid waaruwa remmelga jämedam raag.

Nii lapsuke sonib . . . fa jälkuifid näeb,
Neifit lõnu ta une sees kokku nii leab . . .
Ja emake silub ta palawat pead
Ning nutab meifit taga, nii mehifit, nii head.

Nagu.

Helded nagu Sabajõhwi alewi emandad
metsaisandate ja limonadimeistrite wastu.

Kardab kirjandust nagu Iisaku kirjanduse- ja muusikaselts.

Õppijatest lage nagu tänawune Jõhwi põllumeeste kursus.

Katked keelearendamisest,

mida ärid oma liltide peal ette wõtawad, niifamuti ka korterite üürijad ja teised.

«Mati!» lugejatele ajawitteks ED. MÜLSEAS.

Maatri uulitsalt linna poole tülles leidfin seal „auruwärwimise wabriku“ ja weidi maad edasi minnes samalaadilise tödloja. Mis selle wärwitud auruga tehakse, ei jaks mina mitte aru saada. Profusmäe jalalt Wene uulitsa poole minnes on „Tallinna nikeldamise tödloja“. Kudas Tallinnat nikeldama hakatakse, on muidugi selle äri omaniku jaladus. Uuel uulitsal on „Peterburi triikimise tödloja“ — jällegi arusaamata tegewus. Maatri uul. wõis mineval nädalal „üfj wisakas naissterahwas kordelit saita“ ja Raua uul. kufagil maja küljes oli lause, mille tähendust mina mõista ei jaksanud, seal oli: „Siit lähed potti“. (Wist taheti sellega welda: Siit lähed poodi. Trüf. täh.) Kadrioru nimeläua küljes on järgmine, wististe fanskriitikeelne tiri: „Rõw-waste on feltud kõif puut kiftua ja lilled noppita, Linut püita wõi püisift lasta jne. Sealsamas on ka: „Siin on kõw-wast feltud ratfa, jala ja wankerte peal sõita“.

Õhtul peale kella 10 Tallinnas ühe tarwitiku koha ukie ees,

Meeled ja keeled.

Meil on Cesti wolifogu
Raekoja piinfidel.
Cesti mehed a'awad wagu
Meie linna nurmedel.

Meie mehed — rahwuslised,
„Cesti, Cesti!“ hüüawad.
„Cestiga“ me' tegelased
„Ennast tösta püüawad.

Praegu ees on walimised:
Jälle Cesti lipu all
Kostwad hüüded tormilised:
„Wennad, olge walitsusel!“

Uga ime — raekojas
Cesti keelt ei kuule sa.
Linnavalitsuse majas
Wole ajet leidnud ta.

Saksa keel on tarwitusel
Meie linnafabel,
Kui on asjaajamisel
Käsku anda teenritel.

Waatke! Nii on meie meestel
Singes puhas Cesti meel,
Uga suus neil fangelastel
Uina fange Saksa keel.

Mart Mõru.

Järelehüüd Pärdikule.

Wõta, Andres, oma kolid,
Käärid, piislid, kõrdipott!
Rüwotajaks kaua olid
Kirjanduses, sõimukett!

Kaua, Pärdik, petsid raha
Solgiga sa rahwa käest!
Ära mõtle, ei me' taha
Tänada sind sopa eest.

Werd ja pori, Andres, andsid
Waimutoiduks rahwate.
Prügl, pühkmeid kätte kandsid
„Karastuseks“ kehvale.

Tuulelippu etendasid
Elus õige kenaste! —
Ilmu ette kuulutasid
Päris tõsi — õigeste!

Pärdik, sinu waimuõisi
Noppiswad rumalad!
Porist saiwad kullakõisi
Sinu sellid kawalad!

Mine, Pärdik, mine ruttu
Oma kullakotiga!
Jäta krokodilli nuttu,
Kao siit kõrdipotiga.

Mart Mõru.

Narwa „kolmanda kindluse“ äravõtmine.

1. waatus (2 linnawahti).

Linnawaht Juhkentalis (kes teist ametiwenda appi wilistab): Hei, Iwan! Jookfe rutuste! begom, marfs!

Iwan (ähkides): Täawo te nado, Jurka! et nii hädalist wilet andfid? Mis on lahti?

Jurka: Mäis on lahti, täjeline buntui! Lähme! Näed, need tööliste raiped tahawad „Wõitlejale“ naha peale kippuda ja uut faali maha lõkuma hakata! . . . Lähme! (Jooksewad.)

2. waatus. (töölised, „Wõitleja“ eestfeifus ja juurdetulnud linnawahid).

Töölised: Makske meie tööraha ära, makske äraa . . . müidu lõhume kõik maha... miks peetakse meie tööraha kinni?! (Rufikad lõufewad, puhweti- ja kaslapidaja pistawad tagaukfe kaudu plehku, kuna paar eestfeifufeliiget töölist waigistada katfuwad.)

Eestfeifus: Kallid wennad . . . (heal wahele): Wõi wennad! Kuradi wennad! Tööraha makske wälja, ehk..

Kõik: Makske . . . makskee! . . .

Eestfeifus: Tööraha on kinni pandud, Teil on wäikekaupmeestefelti weksel tarwis ära lunastada... meie ei wõi raha anda.

Töölised: Mis wäikekaupmeesteühifufe weksel? Mis on meil weksliga tegemist! Meie tahame „Wõitleja“ käest oma teenitud palka kätte saada Nõudku wäikekaupmeesteühifus ise oma raha meie käest, kui teda saada on, mis kuradi wahemehed teie temal olete!..

Eestfeifus: Olge ikka mõistlikud, saage aru, et „Wõitleja“ eestfeifus ja wäikekaupmeeste eestfeifus üks ja seefama on: n e n d e raha on ka meie raha; meie, eestfeifused, oleme Narwas kõik „käliksed ja wennakfed.“

Töölised: Maha fugalafed! Wereimejad, kes töölist koorida tahawad! Meie käed on neid müürifid ehitanud, meie käed kifuwad nad uueste maha! Wennad! a f u g e m tööle! . . .

Linnawahid jookstes: Stoi! bratsõi, stoi! latsem buntuwat?

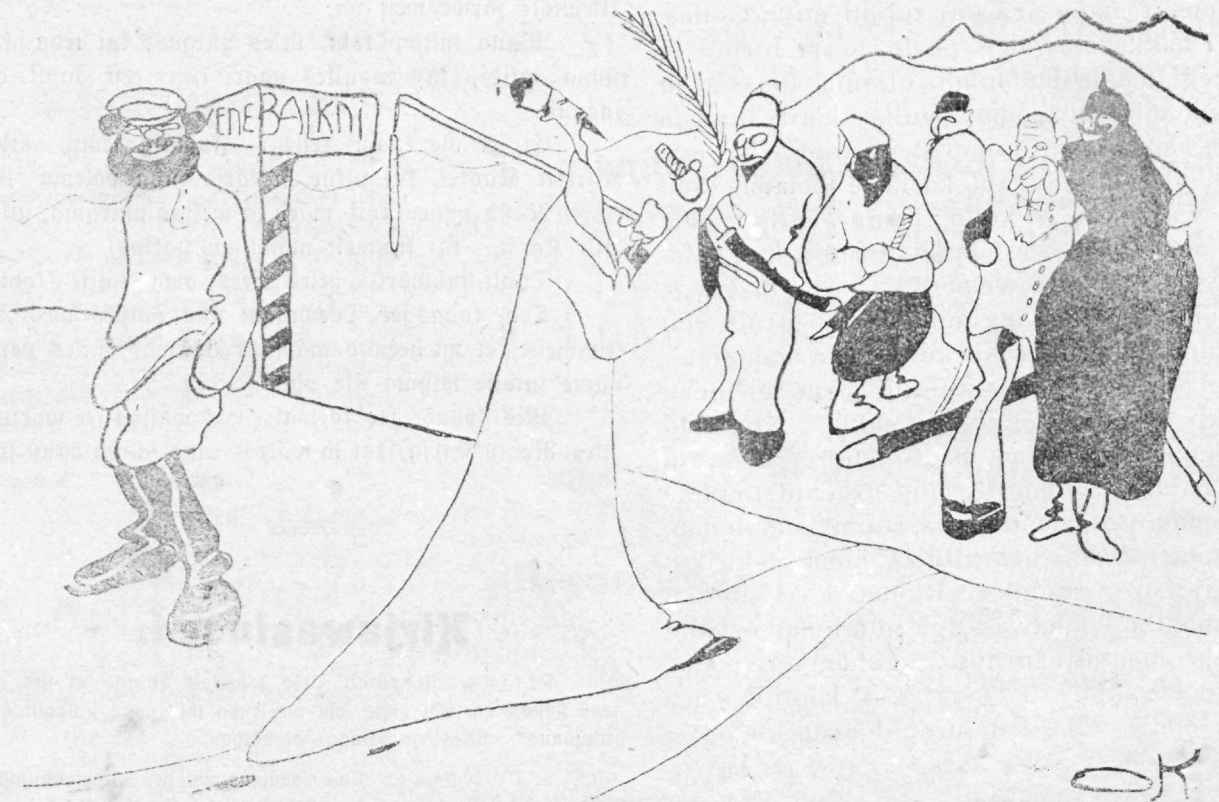
Töölised kurdawad oma lugu, linnawahtidel läheb korda neid rahustada; mehed lähewad kohtusse, seal mõistetakfe neile tööpalk wälja.

Waheteki taga:

„Wõitleja“ klawer ja mööbel kirjutatakfe tööliste nõudel täitmifelehe järele üles ja okjoni kuulutus pandakfe wälja.

Wäikekaupmeesteühifufe eestfeifus, Tallinna maanteel, tõmbab leinalipud üles, mille peale nõnda on kirjutatud: „Hoia, Jumal, sõbrakeft, tänapäew ja igawest!“

Nuustaku hertfog Jaan I. läheb Balkanise Europa tafakaalu jalale leadma.

Jaan I. «Mis teie iin kelgite! Käll ma teile näitan, mis riistapuu minu ülemaaline koot on. Teiste riikide waltitjaid ja nende abilisi käite omale abiks kutumas, aga minule, Nuustaku hertfogile, ei lauiu teie lõnagi, juif nagu poleks minu nimi waltitjate nimekirjas olemaski.

Telegrammid hauatagusest ilmast.

Tallinna Laewakontori.

«Olen wäga õnnelik, et ma «Hawaiaksaga» oma reisilid toime ei pannud».

Christoph Columbus.

Tallinna, «Päewalehele».

«Pigistan kätt! Ka lina oskad salgada, nagu minagi!»

Siimon Peetrus.

Baltimaale, «Düna-Zeitung».

«Rõemustan wäga, et lina nii hästi waletada oskad.»

Walelikkude isa.

Tallinna «Eesti teater».

«Kahtlen, kas minu «Rewior» tõeste nii wilets on».

Sogol.

Nupukad kirikuksad.

Wa' mammon teeb igapähele „kabinad“ taha, kui pung tühi ja täita waja on. Sellest faab aga kergeste üle, kui „nuppu“ on. P. kiriku nõukogul on aga eestseisufega kokku kõigil (paar meest maha arwata) tuplid nupud otfas. Nad ei hakka elawatest peale, waid furnutest. On keegi omale hauaplatfi ostnud, siis on ju hea, kui inimene „oma“ mullas kord hingata wõib. Targad kirikuksad leidliwad siin aga konksu üles, kudas raha kasfasse foetada. Nad luba wad ainult kolm furnut sülla peale matta, aga foowiwad, et furnuid kui palju tahes üksteise otfa wirna sülla peale maetakse, kuid ainult selle tingimisega, et furnu eest ümargune hõberubla kirikukasfasse maksetaks, see on juust niifama palju, kui nendegi pealt wõetakse, keda „ritta“ maetakse. Nupukad kirikumehed arwawad üsna õieti, et siis, kui platfiomanikud, oma furnuid ostetud platfide peale matawad, nende „rea ruum“ alal seisab, kuna raha ikkagi fiske tuleb, ilma et kirikumaad raifata pruugiks. Rumalad ja tõrked platfiomanikud tahawad aga nüüd oma ostetud maaslegi maetud furnud „ritta“ ümber matta, sest nad ei jaksa aru saada, kui kafulik oma platfile oma raha eest furnuid matta on.

Saami onu.

Ütles.

Ega ma teie sulipoiste pärast siin ole, mind on siia korraldajaks seatud, ütles Uningi fordnik, kui Pindermäe peremees teda palus wäljawargaid taga otsida.

Mo' nüüd o' õige kurat wäljas, ei enam lasta inimesi kirikusse foa, ütles Takkapere taat, kui teda nekrotite wannutamise ajal kiriku usse eest tagasi fihutati.

Mis pagana müra ja siin teed, faksjad mõtlewad mäsajad olema, ütles Mõkita mõisa õwwaht Mäetaguse Mardile, kui see õhtul widewiku aja mõisa õuest müriinal läbi sõitis.

Kui on jõulud, siis olgu oieti, ütles Rõstiwere mees jõululaupäewa õhtul ja kästis perenaist julafele poole lambajalga weel anda.

See ruffilewa küll juurem asi ei ole, ütles hiidlane, aga kui teda majas ei ole, küll wõtab aga mehe fepju lõõma.

Kuule eit, pea finni! Üks hele klõps oli: mu jalaluu läks wiist katti, ütles Logu taat, kui tal purjus peaga laadalt tulles jalg wanfrifodarate wähele jäi.

Taewaija ees olete mõlemad ühejugused, ütles papp Peinfeldt moona Mikhilile, kui see oma puuduse ja mõisaherra ahnuse ja külluse üle juttu tegi.

Et üks rikas on ja teine waene, selle wastu ei ole mul midagi, ütles paadialune, aga et mina ikka see teine pean olema, sellega ei ole ma küll jugugi rahul.

R gunud Raß. Et.

Ei niijugust rammust jooft küll igapäew saa, ütles Lepa Tõnis, kui ta Tallinnas esimest korda Ülemiste järwe wett jõi.

Wana tutaw koht, ütles hulguß, kui teda jälle siina wiidi, kust ta alles paari kuu eest lahti oli jaanud.

Ei see ole enam kellegi Sumala temp, ütles Kuriste Kaarel, kui pikne ta tarjalauda põlema löi.

Nüüd panen kõik mäed ja metsad mürama, ütles Mli Karli, kui fimmelt mängima hakkas.

Tubli suuwärt, ütles mees oma naise kohta.

Tea, kudas see Taewataat naa poisike oo! Ta tea mette, et me heenad märjaks jaawad, ütles perenaine juwije wihma üle pahandades.

Mis kõhus, see kõrwal, mis watsas see warjul, ütles Reinu Karla, kui ta wõeras aias salaja õunu jõi.

R p a.

Kirjawastused.

Sirius. Mispäralt Teie tõlgetele juurde ei liia, et need tõlked on, wõi olete teie nad juba tõlgedena kuifagilt ära kirjutanud? «Ütles» ja «Nagu» ei kõlba.

F. P. Wõrus. Teie laadetud jäi nr. 33-aste hiljaks. Selle numbri jaoks on ta aga wananenud. Kaastõõ fafu on 2-3 kop. rea pealt. Palume näha laata.

Esimene Eesti pilke- ja naljaleht

„Meie Mats“,

mis sõjaseaduse kehtivuse ajani meelt parandama saadeti, on nüüd jälle vaba ja ilmub kats
lorda kuus. „Meie Matsi“ toetavad pea kõik meie paremad ja nooremad kunst- ning kirjamehed.

„Sellelratse maailma“ telmid ja pahategijad ei leia kunagi armu tema „silma ees“. Ei ole ta ka ühegi kildonna mõju all, nii ei ole tema summitud kunagi midagi „furnuks
vaifina“, nagu see meie ajal paljude juures viisiks on.

Nüüd, „tervieveel“ olles, tuli „Meie Mats“ otsusele hoopis **uue kaanepildiga**
ilmale tulla, mida enam ühelgi pole luba järele teha.

„Meie Mats“ ilmub nüüd alati tahewärwirütkis Tellimise hind 2 rubla aastas,
pooles aastas 1 rubla.

===== **Üksik nummer maksab 10 kop.** =====

ja on kõikidest parematest raamatukauplustest saadaval.

Toimetus ja talitus on **Wiru uul. nr. 11, Tallinnas.**

Vene keeli adr.: „Meie Mats“, гop. Ревель, Глиняная ул. № 11.

Kuulutuste nonpareillerida 10 kop.

Wastutaw toimetaja J. Jaason.

Tulge kõik

minu juurde, kes häid ja odavaid

päewapiltisid

soowivad Enne jõulut isäralised tin-
gimised Päewapiltnik

A. JURICH.

Pika uul. nr. 49.

Saapakauplus

Nunne wärawas nr. 5, Peterioni raamatu-
kaupluse kõrwal,

toowitab suures wäljawalikus oma
bötoas valmistatud **kamassiid, saapaid ja kingasid.** Olen juurde
jaanud parematest wabrikutest mees-
rahwa **kamassiid, naisterahwas-
tele ja lastele saapaid ja kingi**
nahaft ja riidest, **Wene-Amerika**
gummikalossid. Ede headuse järele on hinnad võimalikult odavad.
Tellimisi jaabaste peale wõtakse wastu.

Gustaw Adorf,

Tallinnas, Nunnewärawas 5.

J. Kohlap'i mööbli- kauplusest,

Narwa maant nr. 30 Tallinnas, on
kõiksugu mööbleid saadaval. Sealsamas
wõetakse ka kõiksugu mööblite,
madratsite jne. peale tellimisi wastu.
Oma tehtud tööde headuse eest täielik
wastutus. Aupaklikult

J. Kohlap.

Kõik lähewad

päewapiltniku

A. Winnali juurde
Niguliste uul. nr. 14,

left seal on töö hea ja

hinnad odawad.

K. LUKSEP'Ä

raamatu-, kirjutusmaterjali- ja
piltpostkaartide-kauplus,
Tallinnas,
Suure Pärnu maanteel nr. 21,
soowitab kõiksugu Eesti keele
kirjandust, kirjutusmaterjali,

piltpostkaarta,

koolikraami ja raamatuid para-
jate hindadega. Uued raamatud
kohe psale ilmumist saada.

Jällemütjad, kooliõpetajad ja
raamatukogud saawad harilikud
protsendid.

Abikauplus—Nuustakul,

Wäljaandja: **H. Weiserik.**

Zalimütsisid, muhwisid, kraesid

kõige uuema moe järele loowi-
tab odawalt

W. Jndermitte,
Harju uul. nr. 43.

Kõiksugused

**kellad, uurid, muusika-
kastid, gramphonid,
kuld- ja hõbe-asjad**

müün heade tingimistega ja odawa hin-
dadega. Uurmaaker

O. W. Uhs.

S. Tartu maanteel nr. 7.

Wanutomine ja sherimine

on atnult

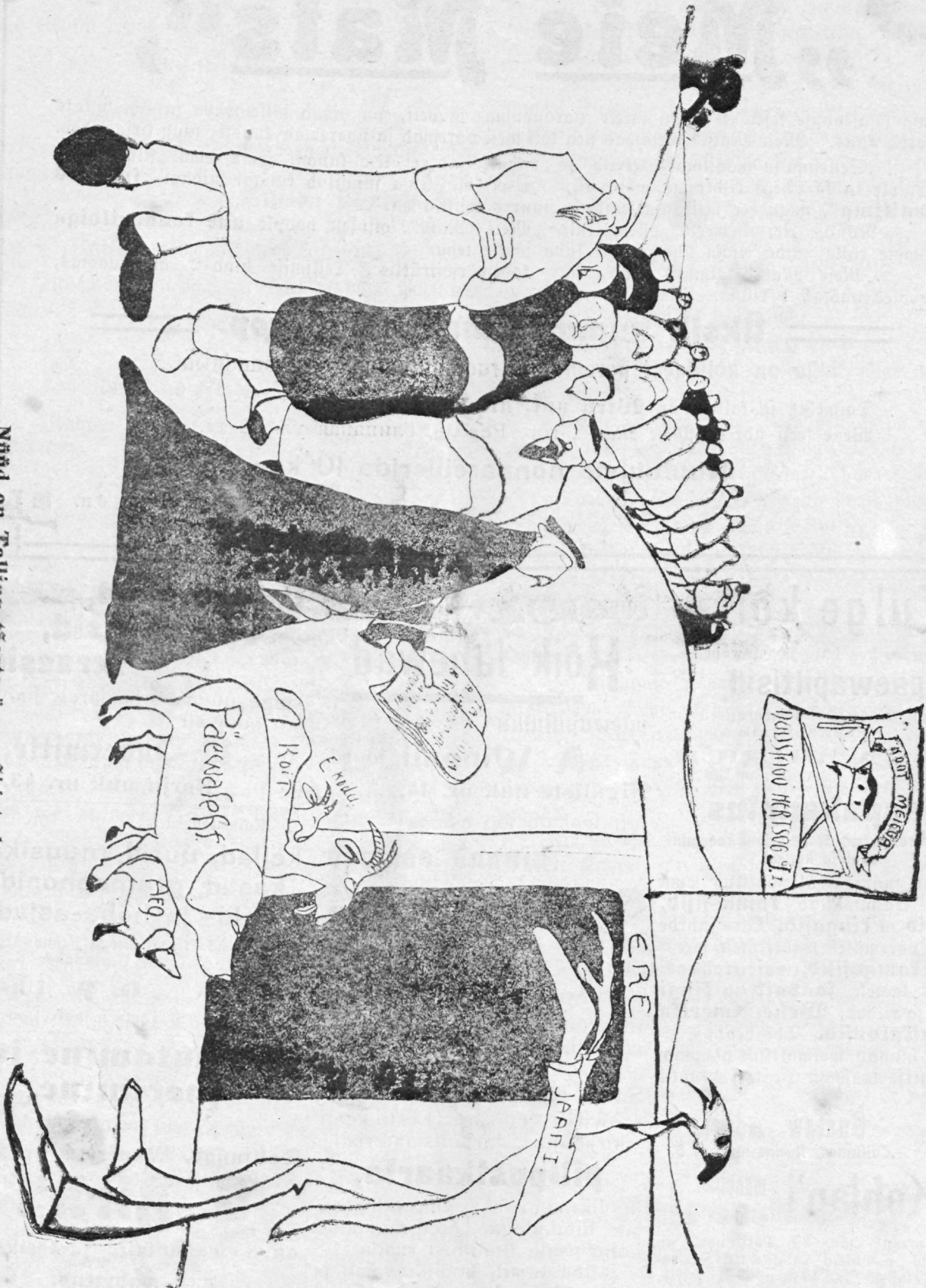
Tallinnas, Maakri u. nr. 23,

G. Birk'i

auru- wärwimise ja keemial.
puh. wabrikus.

1904—1908 = 6 kuldauraha ja

„Grand-Prix.“

Nüüd on Tallinn tõeste ära võidetud.

EESTI
 RAHVUSRAAMATUKOGU
 AR